

farní sbor ČCE U Salvátora
prosinec 2019
adventní sborový list

*...v něm bylo stvořeno všechno na
nebi i na zemi – jak nebeské
trůny, tak i panstva, vlády
a moci – a všechno je
stvořeno skrze něho a pro něho.*

Rozhovor s vikářkou Eliškou Havelkovou

Určitě jste všichni zaznamenali, že na naši kazatelně se nyní často objevuje krásná charismatická žena, s kterou jsem si mohla povídat a zároveň ji vám všem ji přiblížit.

Eliško, můžeš mně povědět, kdy jsi přišla s vírou poprvé do styku, ovlivnil tě někdo nebo jsi sama začala hledat Boha?

S vírou jsem přišla do styku poprvé, když mi bylo 9 let. Dědeček tenkrát uvěřil na evangelizaci Billyho Grahama a vzal nás s sebou do kostela. Pamatuji si zřetelně, jak jsem se setkala s Bohem. Moje rodina byla esotericky zaměřená. Naši cvičili jógu, vyrůstala jsem mezi krišnáky a před jídlem jsme často obětovali kousek jídla některému z hinduistických bohů. Mně ale víra mých rodičů nevyhovovala, takže když jsem poprvé přišla do kostela a setkala jsem se s tím živým Bohem, kterého jsem vždy hledala, věděla jsem, že jsem doma. Oproti

němým bůžkům tady najednou někdo na druhé straně byl a šel mi naproti.

Kde jsi vyrůstala a v jakém společenství?

Vyrůstala jsem na Maninách a po odtržení jsem chodila do Křesťanského společenství (KS) Praha Jih.

Kdy tě napadlo, že chceš být posel Božího slova?

Někdy kolem třetího ročníku na střední škole. Celé dětství jsem chtěla být misionářem, ale nedokázala jsem si to představit. V sedmnácti jsem na křesťanské konferenci navštívila stánek Viklefových překladatelů Bible, kteří zajišťují její překlady do domorodých jazyků. Kontakty s touto organizací mě motivovaly i ke studiu na evangelikálním teologickém semináři. Ovšem po téměř půlroční stáži na Sibíři jsem zjistila, že tudy moje cesta nevede. Rozhodla jsem se, že budu studovat teologii, jak dlouho to půjde. Takže jsem před čtyřmi lety dodělala doktorát a chtěla se uchytit někde na fakultě, ale bohužel ani tudy cesta nevedla. Až po mnoha letech jsem se konečně vzdala a přijala tu možnost, že by snad i ze mě mohla být farářka. Posel Božího slova jsem už od dětství, jen se měnily způsoby.

Bavila tě škola, zejména vysoká? Kdo byl tvůj guru a na koho rána vzpomínáš?

Střední škola pro mě byla utrpením, ale prošla jsem. Hned po maturitě jsem byla tři roky na evangelikálním semináři s roční přestávkou na filosofické fakultě oboru řečtina a lingvistika. Pak jsem logicky přešla na naši fakultu a zůstala tam až do konce doktorátu. Můj guru byl a je docent Mrázek. Líbí se mi jeho vtipný, přátelský a popularizační styl. Líbí se mi, jak dokáže velmi náročné myšlenky a zápasy přetavit do uživatelsky přátelských textů.

Líbí se ti v Praze, líbí se ti u Salvátora, máš tady už nějaké dobré kamarády?

Narodila jsem se v Praze, vždy jsem bydlela v Bráníku – a až na posledních devět let v Římě jsem tu v podstatě žila celý život. U Salvátora jsem neznala nikoho, ale vaše společenství je velmi přátelské a otevřené a člověk se zde hned cítí jako doma.

Co bys chtěla zlepšit u nás ve sboru, s čím bychom mohli pomoci?

Myslím, že po dvou měsících mi nepřísluší právo vás tu kritizovat a přicházet s návrhy změn, jsem u vás přece jen hostem. Jediné, co mi u vás ve sboru chybí – a s tím těžko něco lze dělat – jsou děti. Mám ráda práci s dětmi a dorostem, také jsem se celá studia živila výukou jak soukromou, tak na ZŠ. Takže mi chybí děti a práce s nimi.

Tvůj krásný hlas nelze neslyšet. Na který hudební nástroj hraješ? Zpívala jsi ve sboru nebo v kapele?

Zpívala jsem přibližně od první třídy u Staška v Pražském dětském sboru a v mnoha jiných sborech. Kdykoli to jde, tak zpívám v nějakém sboru. Jinak jsem se dlouho učila u různých kvalitních zpěvaček, jako např. u M. Bělohávkové. Původně jsem chtěla jít na konzervatoř, ale rodiče mě v tom nepodporovali. V KS jsem měla na starosti chvály, tedy hudební doprovod s kytarou a zpěvem už od svých přibližně patnácti. A až do svých sedmadvaceti, kdy jsem ze společenství odešla, jsem s bohoslužebnou kapelou hrála a zpívala více méně každý týden – minimálně na jedněch bohoslužbách. A pak jsem taky zpívala v křesťanské skapunkové kapele 1613 a teď zpívám s kapelou symfonického metalu. V Římě jsem zpívala v mnoha poloprofesionálních sborech, nahrála jsem s nimi několik CD a byla jsem i sólistka. Posledních pár let učím vokální dílnu na bigbítovém kurzu evangelické mládeže. Jinak hraju na kytaru, mandolínu a na klavír.

Co bys vzkázala jako vikářka svým salvátorským ovcím?

Děkuji vám za milé přijetí, jste milé společenství.

Eliško, toto milé společenství děkuje své milé vikářce za rozhovor.

připravila Nada Kočnarová